Crònica d'una derrota anunciada

Montilivi sempre m'ha provocat malastrugança. Ben bé al costat hi vaig perdre cinc anys de la meva vida estudiant Publicitat i Relacions Públiques, una llicenciatura que no m'ha servit ni per passar condons a una orgia. Allà també em van regalar les «cobres» més doloroses que un imberbe universitari pot recordar. La de Bisbal a la Chenoa va ser un acudit, feu-me cas. Per tot això, tornar a Montilivi, ni que sigui per veure jugar l'equip de la meva vida, els de la Castellana, no em genera massa il·lusió. El cos és intel·ligent i no oblida aquestes coses. Mai. Però què coi... És Sant Narcís! Vull ser com James Dean, un rebel sense causa. I Puigdemont. Em poso la samarreta merengue personalitzada que em va regalar en un aniversari l'amic Paco Cavero, insigne culé, i m'adreço cap a l'estadi. Un cop a dins demano un paquet de pipes al primer bar que em trobo. Anar a veure el Madrid i menjar pipes ultrasalades fins a acabar amb la boca com la del mític «Bocasecaman» és un ritual. Però només tenen pipes pelades. No suporto que me les pelin. Les pipes, clar. Primera gran decepció que a la llarga serà determinant.

Busco el meu lloc i m'ubico a un dels corners de tribuna; a un costat el bar i a l'altra els seguidors merengues, pel que pugui ser. Mai he estat al camp del Girona i trobo que és cuqui, petit però molt maco. No puc dir el mateix de l'himne. Abans, però, sona el tema principal de Piratas del Caribe, motiu suficient per guanyar-se les meves antipaties. I per començar a ensumar-me el pitjor. Abans que comenci el partit em faig unes quantes selfies de rigor i els publico a les xarxes. Tinc una audiència a la qual haig d'alegrar de tant en tant; un gran moho comporta una gran responsabilitat.

M'interromp en Claudio, membre de la penya madridista de Morell. Bon paio. Intercanviem algunes paraules i sentencia amb un pronòstic lacònic: 0-3. En aquell moment el meu sentit aràcnid em diu que no, que en farem prou si puntuem. Comença el partit. Cridòria i emoció. No és per menys, amics: el millor equip de la història, campió de dotze Copes d'Europa i trenta-tres Lligues, visita Girona per primera vegada en partit oficial. Minuts després marca el Madrid però el meu sentit aràcnid segueix sense canviar. El Girona insisteix i fa dos pals; els blancs pequen d'indolents però marxen vius al descans. Això acabarà malament, és un fet quasi consumat. Un paio se m'acosta i em pregunta qui és el jugador al qual fa referència el nom de la meva samarreta: Callahan. Li dic que és un irlandès que va jugar al Madrid a la dècada dels setanta, un tiu espigat que ho va petar fort i va tenir un affaire amb Lina Morgan. Em diu que no el coneix. Jo li dic que tampoc, que de fet la samarreta va ser un regal.

Comença la segona part; el Madrid juga de pena i el Girona acaba empatant. Podria estalviar-me el que queda però els companys d'Esports m'han encarregat una contracrònica i jo soc un professional que sempre m'he pres molt seriosament el futbol. Miro el meu compte de Netflix i veig que la segona temporada de Stranger Things ja està penjada; ja sé què faré aquesta nit. El Girona marca el segon però queda encara mitja hora. Ni que quedés tot el partit. El Madrid juga de pena, ho he dit? La veritat és que, si no ets del Girona, el partit és un autèntic conyàs. El Girona pot fer el tercer i els de Chamartín ni ensumen porteria. Final.

Surto a corre-cuita i m'entaforo a un bar per escriure aquesta contracrònica, al mateix temps que un amic madridista, el gran Paco Muñoz de Roses, em diu per mòbil que la Lliga està perduda i que el que més li fot del partit és haver deixat de veure la pel·li Megatiburón Vs. Crocosaurio que feien a la tele. L'entenc perquè l'he vista i l'enfrontament és bastant més interessant. Envio el text a redacció i marxo del bar mentre m'adono que de fet aquesta tarda he vist perdre el Madrid en viu per primera vegada. La història de la meva vida.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/10/30/cronica-duna-derrota-anunciada/876264.html?utm_source=rss